

בכל ביתי נאמן הוא.

(1) ספר במדבר פרק יב

(א) וַתִּדְבֹר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה עַל אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכֹּהֵנִית אֲשֶׁר לָקַח כִּי אִשָּׁה כֹּהֵנִית לָקַח: (ב) וַיֹּאמְרוּ הָרֶק אֵד בְּמִשְׁחָה דָּבָר יְדֹנָד הָלָא גַם בְּנוֹ דְּבָר וַיִּשְׁמַע יְדֹנָד: (ג) וְהָאִישׁ מִשְׁחָה עָנָו מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה:

(ד) וַיֹּאמֶר יְדֹנָד פְּתָאם אֶל מִשְׁחָה וְאֶל אַהֲרֹן וְאֶל מִרְיָם צָאוּ שְׁלִשְׁתָּכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׁלִשְׁתָּם: (ה) וַיִּרְדּוּ יְדֹנָד בְּעֵמּוּד עָנָו וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהֱרֹן וּמִרְיָם וַיִּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: (ו) וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ נָא דְכָרִי אִם יִהְיֶה נִבְיָאָכֶם יְדֹנָד בְּמִרְעָה אֱלִיוֹ אֲתֹנְדַע בְּחִלּוֹם אֲדָבָר בּוֹ: (ז) לֹא כֵן עֲבָדִי מִשְׁחָה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

רשב"ם על במדבר פרק יב פסוק ז

(ז) נאמן הוא - קבוע ומיוסד כל שעה ביום. וכמוהו ותקעתיו יתד במקום נאמן. יתד התקוע במקום חזק אינו ממחר ליפול:

(49) ספר פרי צדיק מאמר קדושת שבת - מאמר ז

ומשה רבינו ע"ה עניו מכל האדם ולא החשיב עצמו לכלום וידע להזהר מזה. ועל כן אמר עליו בכל ביתי נאמן הוא, שלא היה צופה ומסתכל אלא במה שידע שהשם יתברך רוצה וחפץ שיסתכל. ובאהל מועד ישב לו מן הצד עד ויקרא אל משה כמו שאמר ז"ל. אף שקיבל תורה ועלה למרום והוריד שכינה בתחתונים וכל הגדולות. לא רמו עיניו לחשוב שהוא ראוי לקרוא אותו. דלפעמים השם יתברך פועל גדולות גם על ידי מי שאין ראוי לכך. על דרך וחנותי אשר אחון אף על פי שאינו כדאי רק דלדידיה קיימא שעתא ועת לכל חפץ וכל נפש. ועל כן גם בשליחות דציאת מצרים סירב ואמר מי אנכי וגו', שלח נא ביד תשלח. רוצה לומר ביד מי שהוא ראוי לכך שתשלח על ידו. כי לא רצה ליגע במה שאינו מוכן לו. שזהו רק לשעה דקיימא ליה ולא לעלמי עד. מאחר שעצמותו אינו ראוי לכך. והוא לא רצה אלא במתנת חלקו השייך לו שזהו דבר הקיים לעד ומדריגת משה רבינו ע"ה שנאמר עליו בכל ביתי נאמן הוא כמו נאמן הבית שבעל הבית מאמינו על כל שלו. כי יודע שלא יקח שום דבר בלא רשות ורצון הבעלים. והלקיחה למעלה הוא ההסתכלות במופלא ממנו. ואף על פי שהשם יתברך הביאו למשה רבינו ע"ה חדריו וגילה לו כל גניזיו. הוא היה נאמן שלא נסתכל אלא במה שידע בבירור שהוא רצון השם יתברך בכך לתועלת הנהגתו והארתו לדורו ולכל הדורות על ידי זה.

(84) ספר שם משמואל פרשת פקודי - פקודי ושקלים שנת תר"ע

במדבר"ת (סי' ה') איש אמונות רב ברכות זה משה שנעשה גזבר על המשכן וכל הדברים היו מתברכים על ידו לפי שהי' נאמן, ואין להעשיר לא ינקה זה קרח שהי' לוי ובקש ליטול כהונה ולוי'. ביאור הדברים עפי"מ שפירש כ"ק זקני זצלה"ה מקאצק מלת נאמן בל"א "געטריי", וראייתו מלשון המקרא (תהלים ל"ג) וכל מעשהו באמונה, והנה במשה נאמר (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא, היינו שהוא לא הי' חושש לטובת עצמו כלל [ובמק"א ביארנו מה היתה זו תשובה לאהרן ומרים על תלונתם עליו על מה שפרש מן האשה] רק לצורך גבוה ולצורך ישראל, וכאמור (שמות ל"ב) ואם אין מחני נא מספרך וגו'. והנה בשמים מקור הברכה והיא שופעת תמיד בלי הפסק כאשר רק יש כלי מקבל הברכה, ואולם כשבאה לעוה"ז יש כמה צמצומים ולבושים שמונעים מלקבל הברכה. וע"כ מרע"ה שהי' מופשט מכל עניני עצמו וכל מגמתו לצורך גבוה שוב שורה בכל מעשיו ברכה כיון שלא הי' לו שום מונע מלחול. אבל קרח הי' היפוך ממרע"ה, אף את"ל שחפצו להיות כה"ג הי' להתקרב להשי"ת, מ"מ היתה כוונתו לצורך עצמו, כי לא הי' חסר כה"ג כלל, והענין האלקי הי' נשלם מבלעדו, רק שהי' רוצה שהוא יהי' העובד, וזהו אץ להעשיר. ודו"ק:

(94) ספר שם משמואל פרשת קרח - שנת תרע"ז

ונראה כי שני אלה נעשה ונשמע הן שתי מדות טובות שבעליהן נקראים נאמנים ותמימים, כי הוראת מלת נאמן נאמן הגיד כ"ק זקני האדומ"ר הגדול זצלה"ה מקאצק שהיא כמו בל"א "געטריי" ומייתי לה מהא דכתיב (תהלים ל"ג) וכל מעשהו באמונה שאין לה הוראה אחרת אלא שהקב"ה חושש לטובת העולם, וע"כ מרע"ה כתיב בי' (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא, כי הוא ע"ה לא הי' חושש לטובתו ושלימות עצמו כלל אפי' למדרגות, רק הכל לצורך גבוה וטובת ישראל להישיירם להשי"ת, וכאמרם ז"ל (מכילתא פ' יתרו) וירד משה מן ההר אל העם מלמד שלא הי' משה פונה לעסקיו אלא מן ההר אל העם, ובידוע שלא היו לו עסקים במדבר, וע"כ הפירוש מדרגות, וע"כ נקרא נאמן, וכן ישראל באמרם נעשה והפי' כנ"ל זכו למדת "נאמן" ובאמרם נשמע והפי' כנ"ל להיות נשמעים לכל אשר יצטוו בלי הבחנת דעתם אלא הם נמסרים לרצון השי"ת, זכו להיות נקראים "תמימים":